

opusdei.org

Kapłani i Opus Dei, 14 lutego 1943

Osiemdziesiąt lat temu, 14 lutego 1943 r., Pan pozwolił św. Josemaríi zrozumieć, w jaki sposób kapłani mogą włączyć się w służbę Opus Dei. Z okazji tej rocznicy proponuję krótką refleksję o tym, dlaczego w Dziele są również kapłani.

14-02-2024

Każdego roku 14 lutego w kalendarzu Opus Dei - oprócz wielkiego daru obecności kobiet w Dziele - wspominamy też dar, jaki

Bóg dał swojemu Kościołowi:
obecności kapłanów w Dziele i
narodziny nowej drogi świętości
otwartej dla kapłanów diecezjalnych.
Jest to droga ich uświęcenia, bowiem
wypełniając swoją posługę w służbie
własnej diecezji mogą być zaczynem
świętości wśród innych kapłanów.

*Dzieci moje, tam gdzie są wasi bracia,
tam gdzie są wasze dążenia, wasza
praca, wasze miłości, tam jest miejsce
waszego codziennego spotkania z
Chrystusem* (Rozmowy z prałatem
Escrivá, nr 113). Tak wyraził się św.
Josemaría, opisując ten pociągający
wymiar ducha Opus Dei.

Jeśli to orędzie jest skierowane do
uświęcenia życia w świecie, dlaczego
księża diecezjalni mogą również
dołączyć do Opus Dei?

Z pewnością przesłanie Opus Dei
wzywa do spotkania z Bogiem w
rzeczywistości ziemskiej, która w ten
sposób staje się „boskimi drogami

ziemi". Obejmuje wielu mężczyzn i kobiet z całego świata, którym objawia się szeroki horyzont chrześcijańskiej świętości pośród zadań rodzinnych, zawodowych, rozwoju talentów, które Bóg im dał w służbie innym i dla swojej chwały. To wszystko dotyczy także kapłanów diecezjalnych.

Św. Josemaría i jego powołanie kapłańskie

Św. Josemaría zawsze kochał swoje kapłaństwo i zawsze czuł się kapłanem diecezjalnym. Boży plan wzywający go do założenia Opus Dei realizował się w powołaniu do kapłaństwa, które odczytał jako przejaw Bożej miłości. To powołanie dojrzewało w seminarium, najpierw w Logroño, potem w Saragossie i zaczął nim żyć w duszpasterstwie zarówno w Saragossie, jak i w Madrycie. Narodziny Opus Dei były owocem jego kapłaństwa.

Sens ducha Dzieła, który objawił mu się wyraźnie 2 października 1928 r. jako wezwanie skierowane do każdego chrześcijanina, aby uświęcać się w zadaniach swojego stanu życia, skłonił go przede wszystkim do wypełniania swojej posługi kapłańskiej jako autentycznej drogi do świętości.

Od początku Dzieła w głębokiej miłości do kapłaństwa i braci kapłanów diecezjalnych, dzielił się światłem otrzymanym od Boga z niektórymi z nich, aby przyjęli je poszukując świętości w swojej posłudze. Dzięki wskazaniu otrzymanemu od Pana 14 lutego 1943 r., a w konsekwencji narodzinom Stowarzyszenia Kapłańskiego Świętego Krzyża, pojawiła się możliwość wyświęcania kapłanów Opus Dei. Nadal jednak pozostawała nierozwiązana kwestia, która była tak ważna dla św. Josemaríi: jak możemy pomóc w

uświęcaniu się kapłanom diecezjalnym? Kilka lat później, w 1950 r., kiedy założyciel Opus Dei myślał o założeniu nowej instytucji tylko dla księży diecezjalnych, zdał sobie sprawę, że duch Dzieła odnosi się także do nich: uświęcanie pracy dla nich oznaczało poszukiwanie świętości w swoich kapłańskich zadaniach.

Stowarzyszenie Kapłańskie Świętego Krzyża, jako rzeczywistość o charakterze stowarzyszeniowym mogło również przyjąć księży diecezjalnych mających wspólny cel pomagania sobie nawzajem w dążeniu do świętości, w wiernej służbie swojej diecezji.

Powołanie do Opus Dei - mówi nam św. Josemaría - może otrzymać każda osoba, która pragnie się uświęcić we własnym stanie: będąc stanu wolnego, żyjąc w małżeństwie czy we

wdowieństwie, będąc świeckim czy duchownym.

*Dlatego do Opus Dei wstępują
również księża diecezjalni; pozostają
oni nadal księżmi diecezjalnymi,
Dzieło zaś pomaga jedynie dążyć do
doskonałości chrześcijańskiej
właściwej ich stanowi drogą
uświęcania ich codziennej pracy,
którą stanowi właśnie wykonywanie
posługi kapłańskiej w służbie ich
własnego biskupa, diecezji i całego
Kościoła. (Rozmowy, nr 69)*

Duch Dzieła proponuje kapłanowi diecezjalnemu możliwości osobistego uświęcenia, które zrealizuje w swoim oddaniu się posłudze kapłańskiej.

Sprawowanie Ofiary eucharystycznej, udzielanie chrztu, sakramentu pojednania i pozostałych sakramentów staje się drogą, podczas której udzielając łaski innym, sam bardziej jednoczy się z Chrystusem. Dzieje się tak nie tylko

ze względu na intencję, z jaką dokonuje świętych czynności, ale ze wszystkimi jego myślami, pragnieniami, uczuciami i wewnętrznymi dyspozycjami.

Uświęcać pracę duszpasterską

Poświęcenie się pracy duszpasterskiej wśród powierzonych mu wiernych objawia się kapłanowi jako droga praktykowania cnót ludzkich ofiarowanych służbie miłości pasterskiej takich jak: akceptacja, słuchanie, umiejętność dzielenia radości i smutków, czułość wobec trudów i ran, które niesie ze sobą każde ludzkie życie, gotowość towarzyszenia każdemu w przemienianiu dróg jego życia w drogi wiary i miłości Boga. To sprawia, że kapłan czuje głęboką gorliwość, by dotrzeć z „*twórczą odwagą*” – jak mówi nam papież Franciszek (List *Patris corde*) – do

wielu, którzy są jeszcze daleko od Chrystusa.

Umacnia się w Nim droga jedności życia, to znaczy, jak mówi św.

Josemaría, doskonały związek jaki winien zaistnieć — i Dekret

Presbyterorum Ordinis przypomina to wielokrotnie — między dążeniem do osobistej świętości a posługą kapłańską: czy też (co na jedno wychodzi) między własnym życiem wewnętrznym, a wykonywaniem urzędu kapłańskiego, między synowskimi stosunkami kapłana z Bogiem, a jego pasterskimi i braterskimi związkami z ludźmi. (por. Rozmowy nr 3)

W obliczu pokusy — możliwej ze względu na liczne i różnorodne zobowiązania wynikające z posługi — oddzielenia swojej relacji z Bogiem od poświęcenia wymaganego przez pracę duszpasterską od wielu relacji międzyludzkich, kapłan jest

wezwany do rozpoznawania każdego wymiaru swojej posługi jako miejsca osobistego zjednoczenia się z Chrystusem.

Duch Dzieła ma pomagać kapłanowi utrzymywać synowską więź z biskupem i poświęcać się krzewieniu autentycznego braterstwa między księżmi swojej diecezji i całego Kościoła, troszczyć się o powołania kapłańskie, kochać swoją parafię, swoją diecezję, chcąc jej służyć zgodnie ze wskazaniem biskupa: ponieważ wszystko to objawia się jako droga uświęcenia, gdzie Pan czeka na niego każdego dnia.

Ks. Roberto Balletta